si hæc rao teneret, limitaretur ad vnicū suū individuū.

Infereș, qd eadem nūro fra, potest divisive pcedere à duplici cā maali totali, seu recipi in duplici maā: rao à priori est, q. fra, non est ex se detrata ad hoc passū, potiuș quā ad illud, sd detratur à receptione: aliunde autem, quælibet maā est capax recipiendi hanc fm. Cf. 9. 2. plures hostias eadem accidēa, quæ ante consecrationē recepta erant in substaā panis, post consecrationē possunt recipi in substaā sermiș sp pariter.

Argumenta Contraria.

Arg. 1º: caā limitatur per raoē specificā ad detratoș efectuș suæ speciei: ergo etiā limitatur per raoē individualē ad detratoș efectuș numero. Cf: idem speciē efectuș, nequit dimanare in duplici caā totali, diversæ speciei: ergo neque in duplici, eiusdē speciei, idem numero efectuș. Prob. caā, nō minuș speciei vtriusque caæ, est dicta limitata quē per diffoē specificā, quæ virtuș pducēa est dicta limitata quē per diffoē individualē: ergo sicut &a.

Ad argutū insto: rao specifica, limitat caā ad vnicā speciem: ergo rao individualis limitat eā ad vnū individuū. Nō, ergo, coā, q. præter alia, efectuș diversæ speciei sunt valde dissimiles, nō, autem ita efectuș numero disti. Ad caæ transeo anti, nō coā.

Ad proboē distinguo anș: quam virtuș pducēa est dicta, limitata quē vt sit hæc potiuș virtuș pducēa, quā alia cdo; limitata quē vt sit pducēa huiuș numero efectuș potiuș quā alteriuș nō. Hinc apparet, qd, licet, sphera activitatis vniuș caæ, sit nūro dicta ab sphera activitatis alteriuș hoc nō obest, vt possit vtraque eosdem nūro efectuș dimanare, et pducere.

Arg. 2º: D. Thoș, quodlibeto 5º, arlo 8º, ait: nō eē eundē Filiuș si aliuș sit Pater aut Mater: item non eē idē sigillū si variatur cera. 2º: efectuș per se dependet à caā: ergo nequit dependere ab alia. 3º: si caā posset pducere oēș efectuș suæ speciei, posset pducere efectuș infinitoș: ergo eiuș virtuș pducēa esset infinita. 4º: actio pcedenș ab vna caā, nequit adhuc divisive procedere ab alia: ergo pariter efectuș.

Ad 1ū distinguo ait, nō eē eundē filiū secificare sumptuș nō reduplicare, seu formaliter sumptur cdo, q. ibi sit actionē generaoē, quæ variatur variato caā: item ait variari sigillū variata cera, q. variatur talis presēa fitiș in qua consistit sigillū impressū; variata vero caā, nō variatur eē efectuș.

Ad 2ū distinguo anș: dependet per se essentialiter à caā nō; dependet per se, accidentaliter cdo, et nō coā.

Vbi observa, qd efectū dependere per se à caā, est ab illa per verū influxum, propriè accipere eē: efectū vero, dependere à caā accidentaliter, seu per accidenș, est ita pcedere à caā, per suā actionē, vt per aliam potuerit ab alia caā pcedere: vnde nō opponitur, caā eē per se caā, et accidentaliter efectuș: neque efectū dependere per se, et accidentaliter à caā.

Hic potest dici, qd efectuș dependenș per se à caā, dependet per accidenș ab illa, non tamen potest dici, qd dependet ab illa, vt à caā per accidenș: hoc enim sonat efectū, nō accipere à caā eē per verū influxum: qd totū, clarissime explatur dicendo, qd efectuș dependet per se à caā, perseitate veri influxuș, nō perseitate alligaoiș ad illā.

Ad 3ū, dato anti, distinguo coēș: eiuș virtuș esset infinita intē, et spē nō; 2ū qia, eē denorare cdo. Ad 4ū, nō coā, q. actio vt spē nō; 2ū qia, eē denorare cdo. Ad 4ū, nō coā, q. actio vt pote modus caæ, est illi essentialiter alligata, nō ita efectuș qui est absolutus.

Sectio IIa. an idem nūro efectus posit simul, pcedere à duplici caā totali per duplem actionem totalem?

Quæ retro elapsis annis, parū, l. nihil, celebritatis habuit, apud cōsciēā Thæ professores: via oēș trita Antiquorū via, veluti consilium insedentes, magnū sibi peperit nomen, eximias que promeruit

+

laudes, ex quo Nobilissimi aliqui Recentiores, Itaque tutam tamen ab offendiculis viam quae carpentes viam, eam studio suo diligentia quae nobilitarunt; horum ergo vestigiis gloriosissime insistam, ut quae una cum ipsis a communi discurrendi modo, plane discedam, alioque discurram.

Supono 1°: causa, vel esse totalis solum, totaliter effectus, vel totaliter effectus et causae. 1a est, quae ita totum effectum producit, ut seorsim ab alia, illum non produceret, ob defectum virtutis sufficientis: sic intellectus, et lumen, dicuntur causae totales visionis Beatae, quae totum producunt simul, et neutra seorsim ab alia potest producere. 2a est, quae ita effectum producit, ut licet, alia, non concurreret se sola totum effectum produceret: sic ignis v. g. ligno applicatus absque alterius ignis ope totam combustionem causat.

Supono 2°: causa, vel esse totalem in actu 1°, quando, scilicet, potest se sola totum effectum producere, illum tamen de facto producit per actionem, quae non est totalis: vel in actu 2°, quando scilicet, et licet potens effectum producere, et illum de facto, per talem influxum producit, ut etiam, si alia causa, non concurreret eodem influxu totum effectum produceret.

Supono 3°: difficultatem in praesenti, non esse de causis inaequalibus: cum esse, haec, sint partes essentiales compositi, propterea quae ab ipso, solum inadaequate distinctae multiplicatis causis inaequalibus, multiplicari etiam composita, necesse est. Neque item est difficultas, de causis diversi generis: constat, esse, eandem formam, quae a causa efficienti totaliter procedit, simul totaliter procedere a causa materiali per eandem causalitatem, quae ratione efficientis dicitur actio, et respectu materialis passio.

Demum, non instituitur quaestio de causis finalibus; pro comperto esse, habetur, eandem actionem externam naturaliter posse causari a duplici fine totali: siquidem potest quis deambulationem exercere, ob duplex motivum, sanitatis aliud, et aliud recreationis, ita ut quolibet ex illis, deficiente, deambulationem exerceret: oppositum, communiter statuitur de actibus internis, eo quod actus voluntatis motus, ex duplici motivo, ita ab utroque dependeat ut quolibet ex illis deficiente

+

actus etiam deficiat; quod si duplex illud motivum, non, sit inaequaliter aliter discurrendum erit.

Procedit igitur quaestio de causis naturalibus univocis, et eiusdem ordinis, inter se, non subordinatis, quod ut clarius percipiatur casus quaestionis sic proponitur: applicentur, vel naturaliter, vel supernaturaliter, aeque immediate, eidem passo duo ignes, quaeritur modo: ambone ignes producent eundem effectum, per unicam indivisibilem actionem ab utroque procedentem, vel quilibet producit per propriam suam actionem totalem? Ex quo, clare dignoscitur hic loqui de effectu, indivisibili, pro eodem instanti, et in eodem subiecto.

Triplex hac super re, versatur sententia. 1a tenet, nec de potentia Dei absoluta posse in praedicto casu causas concurrere per duplicem actionem totalem. Ita communiter, utraque Thomistarum et Scotisticarum Schola, cui annuere visus est Acerrimus Noster Vasquius. 2a, communissima Societatis Doctorum, cum Eximio Nostro, et aliquibus Thomistis, tuetur, id solum divinitus posse evenire. Tertia posse esse, naturaliter contingere propugnat. Ita ingeniosus D. Spinula, P. Rigalda, similiter, Quiros, Arriaga, et alii omnigena literatura praediti Recentiores, quos inter insignis, non habet sedem ingenio, literis que praeclarus meus olim in Philosophia Praeceptor.

Dico 1°: potest in casu dicto, idem numero effectus, naturaliter procedere simul, a duplici causa totali, per duplicem actionem totalem. Probatur: in dicto casu, quaelibet causa, exigit producere effectum, per suam actionem totalem: ergo potest naturaliter concurrere ad effectum ea duplex causa, per duplicem actionem totalem. Consequentia est bona, probatur antecedens: quaelibet causa totalis, praescindendo a concursu alterius causae, exigit totum effectum producere, per suam actionem totalem; sed circumstantia extrinseca concursus alterius causae, nequit immutare intrinsecam causae exigentiam: ergo adhuc, in concursu alterius causae exigit &c.

Rebis 1°: vnã ex illis actionibus ee superfluã, q.ª pro vno efectu
vnica sufficit actio, cũ que naa, n, exigat superfluũ, n, datur
in qualibet caa, exigea ad suũ actionẽ totalem. ꝯª est: lct, atenta
ꝑsise exigea efectus illa actio eset superflua, abste tam, super-
flua, n, eset: ḡo solutio, n, tenet. Lbo ans: n, est abste super-
flua, actio, quæ est cõ.ª exigẽ naã; sd vtraque actio, eset cõ.ª exi-
gẽ caã, quæ est naa: ḡo.

Si dicas, vnã actionẽ, potius ee ꝯª exigeam
naã, eo qd efectus vnã petat actionẽ, ꝯª insurgo: aliqd in his,
aut illis circumstantiis, ee ꝯª exigẽ naã, n, est ee ꝯª particularem
alicuius entitatis exigẽ, sd ꝯª circumstã fortiorẽ, quæ in illis circum-
stantiis adsit; sd in casu ꝯclusionis, adest exigea, duplicis caã, pro
inde que fortiori, quæ exigea efectus: ḡo adhuc dato actionẽ ee
ꝯª exigẽ efectus, n, est ꝯª exigẽ naã.

Rebis 2°: duplẽ caã habere
quidẽ, vnẽ exigẽ ad actionẽ totalẽ, ꝯdionate tam; si nimirũ, n,
ꝯcurrant simul: neque ee, tunc exigunt, agere quantũ possunt
abste, sd quantũ possunt in illis circumstantiis; sd in 1.ᵗˢ hæc doctrina
eficaci ratione, n, ꝓbt, ab adversariis, l, dicant quo vrgenti ꝓbato, id
aserant.

Certe, n, aliud asignabunt, nisi, l, qd altera actio est super-
flua, l, qd caã si ꝯcurrant simul, impediuntur operari in actu
2°. Si dicant 1.ᵐ, falsũ est talẽ actionẽ ee abste superfluã, vt
ꝯstat ex dictis, et insuper petunt manifeste principiũ; tuis enim
bene penetratis, idem; caã solũ exigere ꝯdionate actionẽ totalẽ,
q.ª pro casu ꝯiunctionis, altera est superflua, et alũ ee super-
fluũ q.ª solũ exigunt ꝯdionate, seu qd idem est, exigunt agere
quantũ possunt pro illis circumstanciis.

Qd si velint, principiũ, n, petere
asignent pro suis responsionibus aliud ꝓbatũ. Si dicant 2.ᵐ, designent
adversarii, vnde huiusmodi caã impediantur; cũ enim vtraque

caã sit naria, vtraque expedita et detrata in actu 1.ᵒ, ad ꝓdu-
cendũ efectũ, nisi vnicũ rad impeditionis adsit, aut ego fallor
aut eorũ solutio est plane arbitraria. ꝯª est, vlterius: quælibet ex
his caãs, nequit aliã impediri ab operando, nisi fortiorẽ habeat
exigẽ quã aliã, est certũ; si ee, mitẽ exigẽ habeat, vincetur ab
alia caã; et si equalẽ, aliã non vincet, qd est illã n, impedire; sd
neutra habet fortiorẽ exigẽ, cũ vtraque habeat equalẽ virtutẽ
ad totaliter ꝓducendũ, vtraque sit eque aplicata &c.ª: ḡo neutra
potest alterã impedire.

Qd si forte dicant, vnã caã impediri ab
operando totaliter per exigẽ efectus, petentis vnã actionẽ, petunt
et igit, iterũ principiũ: hoc tam amice ꝯdonato, vellem ex adver-
sariis audire disparitẽ quã desidero: cur, sit, exigea caãrũ vin-
cenda sit per exigẽ efectus, et n, e ꝯª? presertim cũ exigea
duplicis caã fortior sit, quã exigea vnius efectus: insuper quare
n, dicetur, efectũ etiã petere vnã actionẽ ꝯdionate, nempe, pro
casu quo, duæ actiones totales, simul n, ꝯcurrant.

ꝯf.ª ꝯclusio: caã
naria, debite aplicata, et cũ omnibus prerequisitis, ex pte actus 1.ⁱ
naria agit, quantũ potest vt n, impediatur; sd in casu quo
nario agit, quantũ potest vt n, impediatur; sd in casu quæstionis
ignis A et B, sunt caã naũ debite aplicatẽ, cũ ceteris prerequisitis
ex pte actus 1.ⁱ, et aliunde, n, impediuntur: ḡo. Cetera ꝯstat
ꝓbt. 2.ª pars minoris: ignis A, nec per entitem ignis B, nec per
eius actionẽ, impediretur ab operando totaliter; sd aliunde nihil
aliud est per qd impediretur; vel asignent adversarii: ḡo.

Pbr mir,
quo ad 1.ᵐ ptem: si in predicto casu Deus, nollet ꝯcurrere cũ igne
B, certe ageret totaliter ignis A; sd ageret ad presentiam enti-
tatis ignis B: ḡo signũ est qd ignis B per suã entitẽ impedit
ab operando totaliter ignem A. Lbt eadem mir, quo ad 2.ᵐ
ptẽ, q.ᵈᵒ n, est actio ignis B, nequit impedire ignis A, est certũ;
sd neque q.ᵈᵒ est illã poterũ impedire: ḡo. Lbr mir: q.ᵈᵒ est

actio ignis B, ig etiã est actio ignis A, cũ ex supõe vterque
ignis sit eque aplicatus, pro inde que, vnius actio, n̄, sit prior
alterius actione: aliunde que n̄ datur potior rão x.ª dicta, vt
dũ ponitur vna actio, n̄, ponatur alia: ḡg. Dico 2º: in casu

quæois, adeo est x.ª exigẽ naã, qd efectus pcedat â duplici caã
totali, qualibet influente per suã actionẽ totalẽ, vt solũ diuini-
tus poset fieri, qd efectus pduceretur vnica actione. Pba facile
ex dictis: solũ diuinitus fieri potest, qd est x.ª exigẽ naã; sd
in hypotesi eset x.ª exigẽ naã, qd efectus pduceretur vnica actiõe
totali: ḡg.

Mĩr ostat, q.ª in hypotesi eset x.ª exigẽ naã, qd efectus
n̄, pduceretur â duplici caã totali, quæ vt statutũ manet exi-
git duplem actionẽ totalem: imo licet efectus peteret vnicã
actionẽ, cũ fortior sit exigẽa causæ, si huic Deus, n̄ annueret
ocedendo duplicẽ actionẽ, fieret violentia fortiori exigẽ, naã, qd
absque miraculo evenire n̄, potest.

Subcẽo Vnica, eriodantur Argumenta.

Obis 1º in casu quæois vna actio est superflua: ḡo naaliter nequit
dari duplex actio totalis. Pbr ans 1º: naã intendit actionẽ prop-
ter finẽ; sd ad hoc vnã actio est sufficiens: ḡg. 2º: licet 2ª actio
eiusdẽ agentis eset vtilis vt efectus existeret, q.ª tam, n̄, est na-
ria, vt efectus absq́ existeret diceretur superflua; sd altera
actio totalis, licet eset vtilis, n̄, eset naria vt efectus existeret:
ḡo eset superflua.

Ad argutũ, l, nḡ absq́ ans, l, illud distĩguo: eset
superflua, atenta psise existẽa efectus pcmito; atenta exigẽa
duplicis caæ nḡ. Ad 1ũ antis pbaẽm distĩguo ans: propter finẽ
tantũ nḡ; propter finẽ, et propter se ipsa ocdo, et distĩguo mi-
nor: vnica actio est sufficiens absq́ ocdo, in circumstantiis
nḡ: naã equidem in presenti, nihil est aliud quã ipse caæ, et
efectus, cũ que caæ exigant duplẽ actionẽ, naã intendit finẽ
pducendũ duplici actione.

Ad 2ũ pbaẽm, data maiori, nḡ minorẽ: talis eẽ actio in circums-
tantiis, eset naria, propter exigẽam causæ. Præterea argutũ retor-
quetur in adversarios: si enim, q.ª vna actio sufficit pro efectu
pducendo, altera est superflua: ḡo cũ etiã sufficiat vna caã, altera
caæt oino superflua: ḡo naaliter, n̄, influeret in efectũ. Instãs 1º.

vtraque caã, exigit vnũ efectũ: ḡg et vnã actionẽ. Coã patet: q.ª
actio est mediũ ad efectũ, et pro vno efectu, nequit exigi nisi
vna actio. 2º: caã exigit pducere efectũ ea ratiõe, qua efectus
sufficienter existit; sd efectus sufficienter existit per vnã actionẽ: ḡg.
3º: caã exigit pducere efectũ x.ª efectus pducibilitem, sd pdu-
cibilitas efectus, solũ petit vnã actionẽ totalem: ḡo. Ad 1ũ distĩguo

ans: exigit per se et ratiõe sui vnicũ efectũ nḡ; per accidens, et
ratiõe passi, pcmito: eo qd quilibet caã, sit adequata et naria
ratiõe exigit pducere quantũ potest, idest, suũ influxũ totalẽ impendere:
qd aũt, sit idem, l, distĩctũ efectus, n̄, postulatur ab ipsa. Ad modũ

quo, nec postulatur, qd efectus, sit denuo pductus, l, oservatus; aliter
enim, n̄, foret caã totalis oservare efectũ pductũ ab alia caã:
vnde in casu quæois duæ caæ, pducunt eundem efectũ, n̄, q.ª id
ratiõe sua exigant, sd q.ª Deus, ne detur duplex fiã in eadẽ maã
efectũ indistĩctũ detrãt. Ad 2ũ distĩguo maiorẽ: caã exigit oẽ, ea ratiõe

qua efectus sufficienter existit vtcumque nḡ; qua efectus suffici-
enter existit ab ipsa caã ocdo: caã aũt, vni, solũ exigit, qd efectus
tat efectus, sd etiã qd ab ipsa existat totaliter: vnde falsa est mir.
Ad 3ũ poterat naaliter mar, cũ ingeniosissimis huius sentẽ Patro-
nis, et dici, qd caæ petunt pducere efectũ, modo quo ipse po-
sunt illũ pducere, et n̄, psise modo quo efectus est pducibilis.

Verũ, claritatis gratia distĩguo maiorẽ: x.ª pducibilitem efectus vtcumq-